

God's Favourite

By Elder Karl D. Hirst
Of the Seventy

Boží oblíbenci

Starší Karl D. Hirst
sedmdesátník

October 2024 general conference

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier.

Before I begin, I should tell you that two of my children have passed out whilst speaking at pulpits, and I have never felt more connected to them than in this moment. I've got more on my mind than just the trapdoor.

Our family has six children, who sometimes tease one another that they are the favourite child. Each has different reasons for being preferred. Our love for each of our children is pure and fulfilling and complete. We could not love any one of them any more than another—with each child's birth came the most beautiful expansion of our love. I most relate to my Heavenly Father's love for me through the love that I feel for my children.

As they each rehearse their claims to be the most loved child, you might have thought that our family had never had an untidy bedroom. The sense of blemishes in the relationship between parent and child is diminished with a focus on love.

At some point, perhaps because I can see that we are heading toward an inevitable family riot, I'll say something like, "OK, you have worn me down, but I am not going to announce it; you know which one of you is my favourite." My goal is that each one of the six feels victorious and all-out war is avoided—at least until next time!

In his Gospel, John describes himself as "the disciple whom Jesus loved," as if that arrangement were somehow unique. I like to think that this was because John felt so completely loved by

Když jsme naplněni Boží láskou, chrání nás to v životních bouřích, ale také činí šťastné chvíle ještě šťastnějšími.

Než začnu, měl bych říci, že dvě z mých dětí omdlely, když mluvily u řečnického pultu, a já jsem s nimi nikdy nesouzněl více než právě v tuto chvíli. Honí se mi toho hlavou více než jen padací dveře.

Naše rodina má šest dětí, které se občas navzájem škádlí tvrzením, že jsou tím nejoblíbenějším dítětem. Každé z nich uvádí pro své upřednostňování jiné důvody. Naše láska ke každému z našich dětí je čistá, naplňující a dokonalá. Žádné z nich bychom nedokázali milovat o nic víc než druhé – s každým narozením dítěte se naše láska rozšířila tím nejkrásnějším způsobem. S láskou, kterou ke mně chová Nebeský Otec, se nejvíce ztotožňuji prostřednictvím lásky, kterou pociťuji ke svým dětem.

Jelikož každé z našich dětí prohlašuje, že je tím nejoblíbenějším, mohli byste si myslet, že žádné z nich nikdy nemělo v pokoji nepořádek. Vnímání vad ve vztahu mezi rodičem a dítětem slábne, když se zaměříme na lásku.

V určitém okamžiku, možná proto, že vidím, že se v rodině schyluje k výtržnostem, řeknu něco jako: „Tak jo, udolali jste mě, ale nic oznamovat nebudu; víte dobře, kdo z vás je můj nejoblíbenější.“ Mým cílem je, aby všech šest dětí mělo pocit, že vyhrálo, a abychom se vyhnuli totální válce – alespoň do příště!

Jan se ve svém evangeliu označuje za „učedníka, kteréhož miloval Ježíš“, jako kdyby tento vztah byl nějak jedinečný. Domnívám se, že to bylo proto, že Jan pociťoval Ježíšovu dokona-

Jesus. Nephi gave me a similar sense when he wrote, “I glory in my Jesus.” Of course, the Saviour isn’t Nephi’s any more than He is John’s, and yet the personal nature of Nephi’s relationship with “his” Jesus led him to that tender description.

Isn’t it wonderful that there are times when we can feel so fully and personally noticed and loved? Nephi can call Him “his” Jesus, and so can we. Our Saviour’s love is the “highest, noblest, strongest kind of love,” and He provides until we are “filled.” Divine love never runs dry, and we are each a cherished favourite. God’s love is where, as circles on a Venn diagram, we all overlap. Whichever parts of us seem different, His love is where we find togetherness.

Is it any surprise that the greatest commandments are to love God and to love those around us? When I see people showing Christlike love for one another, it feels to me as if that love contains more than just their love; it is love that also has divinity in it. When we love one another in this way, as completely and fully as we can, heaven gets involved too.

So if someone we care about seems distant from a sense of divine love, we can follow this pattern—by doing things that bring us closer to God ourselves and then doing things that bring us closer to them—an unspoken beckoning to come to Christ.

I wish I could sit down with you and ask you what circumstances cause you to feel God’s love. Which verses of scripture, which particular acts of service? Where would you be? What music? In whose company? General conference is a rich place to learn about connecting with heaven’s love.

But perhaps you feel a long way from the love of God. Maybe there is a chorus of voices of discouragement and darkness that weighs into your thoughts, messages telling you that you are too wounded and confused, too weak and overlooked, too different or disoriented to warrant heavenly love in any real way. If you hear those ideas, then please hear this: those voices are just wrong. We can confidently disregard brokenness in any way disqualifying us from heavenly love—every time we sing the hymn that reminds us that our beloved and flawless Saviour chose

lou lásku. Podobný pocit mám u Nefiho, který napsal: „Raduji se z Ježíšesvého.“ Spasitel samozřejmě není Nefiův o nic víc než Janův, a přesto Nefiho tento osobní charakter vztahu k „jeho“ Ježíšovi vedl k tomuto láskyplnému vyjádření.

Není úžasné, že jsou chvíle, kdy můžeme tak plně a osobně pociťovat, že si nás Spasitel všímá a má nás rád? Nefi Jej může nazývat „svým“ Ježíšem a to můžeme i my. Láska našeho Spasitele je ten „nejvyšší, nejušlechtlejší, nejsilnější druh lásky“ a On se o nás stará, dokud nejsme „nasy-ceni“. Božská láska nikdy nepomíná a každý z nás je drahocenným oblíbencem. Boží láska je tam, kde se, jako kruhy na Vennově diagramu, všichni překrýváme. Ať již se kterákoli naše část zdá být odlišná, právě v Jeho lásce nacházíme pospolitost.

Je tedy překvapivé, že těmi největšími příkázáními jsou milovat Boha a milovat ty, kteří jsou kolem nás? Když vidím, jak si lidé navzájem projevují křesťanskou lásku, připadá mi, jako by tato láska obsahovala něco více než jen jejich lásku; je to láska, jež má v sobě také božskost. Když se máme tímto způsobem navzájem rádi, tak dokonale a plně, jak jen můžeme, zapojuje se do toho i nebe.

Pokud se tedy zdá, že někdo, na kom nám záleží, je vzdálen od vnímání božské lásky, můžeme se řídit tímto vzorem – dělat něco, co nás samotné bude přibližovat k Bohu, a následně něco, co nás bude přibližovat k dotyčnému – kterýžto vzor bude zmíněného člověka beze slov podněcovat k tomu, aby přišel ke Kristu.

Kéž bych si tak mohl s vámi sednout a zeptat se vás, jaké situace vám pomáhají pociťovat Boží lásku. Které verše z písem, které konkrétní skutky služby? Jaké místo? Jaká hudba? Čí společnost? Generální konference je úrodným místem, kde se můžeme dozvědět, jak se spojit s nebeskou láskou.

Možná ale máte pocit, že jste od Boží lásky daleko. Možná vaši mysl tíží temnota a sbor hlasů snažících se připravit vás o odvahu; sdělení, která vám říkají, že jste příliš zranění a zmatení, příliš slabí a přehlížení či příliš odlišní nebo dezorientovaní, než abyste si skutečně zasluhovali nebeskou lásku. Pokud slýcháte takovéto myšlenky, pak prosím slyšte toto: Tyto hlasy se zkrátka mýlí. S důvěrou můžeme nebrat zřetel na to, že by nás skutečnost, že jsme zlomení, měla činit v jakémkoli ohledu nezpůsobilými obdržet nebeskou lásku – pokaždé když zpíváme náboženskou

to be “bruised, broken, [and] torn for us,” every time we take broken bread. Surely Jesus removes all shame from the broken. Through His brokenness, He became perfect, and He can make us perfect in spite of our brokenness. Broken, lonely, torn, and bruised He was—and we may feel we are—but separated from the love of God we are not. “Broken people, perfect love,” as the song goes.

You might know something secret about yourself that makes you feel unlovable. However right you might be about what you know about yourself, you are wrong to think that you have put yourself beyond the reach of God’s love. We are sometimes cruel and impatient toward ourselves in ways that we could never imagine being toward anyone else. There is much for us to do in this life, but self-loathing and shameful self-condemnation are not on that list. However misshapen we might feel we are, His arms are not shortened. No. They are always long enough to “[reach our] reaching” and embrace each one of us.

When we don’t feel the warmth of divine love, it hasn’t gone away. God’s own words are that “the mountains shall depart, and the hills be removed; but [His] kindness shall not depart from [us].” So, just to be clear, the idea that God has stopped loving should be so far down the list of possible explanations in life that we don’t get to it until after the mountains have left and the hills are gone!

I really enjoy this symbolism of mountains being evidence of the certainty of God’s love. That powerful symbolism weaves into accounts of those who go to the mountains to receive revelation and Isaiah’s description of “the mountain of the Lord’s house” being “established in the top of the mountains.” The house of the Lord is the home of our most precious covenants and a place for us all to retreat and sink deeply into the evidence of our Father’s love for us. I have also enjoyed the comfort that comes to my soul when I wrap myself more tightly in my baptismal covenant and find someone who is mourning a loss or grieving a disappointment and I try to help them hold and process their feelings. Are these ways that we can become more immersed in the precious covenantal love? Yes.

píseň, která nám připomíná, že se náš milovaný a bezchybný Spasitel rozhodl být za nás v mukách raněn, zlomen a rozdrásán, pokaždé když si bereme nalámaný chléb. Ježíš dozajista snímá z těch, kteří jsou zlomeni, veškerou hanu. V důsledku své zlomenosti se stal dokonalým a může učinit dokonalými i nás, navzdory tomu, že jsme zlomení. Zlomený, opuštěný, rozdrásaný a raněný. On skutečně byl – a i my možná máme pocit, že jsme na tom stejně – ale oddělení od lásky Boží nejsme. „Trápením nejsme zlomení,“ jak se zpívá v jedné písni.

Možná o sobě víte něco tajného, kvůli čemu máte pocit, že vás nikdo nemůže mít rád. Jakkoli můžete mít pravdu ohledně toho, co o sobě víte, mýlíte se v domněnce, že jste se dostali mimo dosah Boží lásky. Někdy k sobě přistupujeme s takovou necitelností a netrpělivostí, jaké bychom si ve svém chování ke komukoli jinému ani nedokázali představit. Je toho hodně, co máme v tomto životě dělat, ale sebeненаávisť a hanebné sebeodsuzování na onom seznamu nejsou. Bez ohledu na to, jakými deformitami ve svých chováních trpíme sami, Jeho ruce krátké nejsou. Ne. Vždy jsou dostatečně dlouhé na to, aby nám osušily slzy každého z nás objaly.

Když nepociťujeme vřelost božské lásky, neznamená to, že se vytratila. Boží vlastní slova říkají, že i kdyby se „hory pohybovaly, a pahrbkové ustupovali, milosrdenství [Jeho] však od [nás] neodstoupí“. Aby tedy bylo jasno, představa, že nás Bůh přestal milovat, má být na seznamu možných vysvětlení v životě tak nízko, že se k ní uchýlíme teprve poté, co se hory odporoučejí a kopce budou pryč!

Moc se mi líbí tato symbolika hor jakožto důkaz jistoty Boží lásky. Tato mocná symbolika se prolíná se zprávami o těch, kteří se vydávají na hory, aby přijali zjevení, a s Izaiášovým popisem toho, že „hora domu Hospodinova“ je „utvrzena... na vrchu hor“. Dům Páně je domovem našich nejcennějších smluv a místem, kam se my všichni můžeme uchýlit a ponořit se hluboko do důkazů lásky, kterou k nám Otec chová. Také mám rád onu útěchu, která mi vstupuje do duše, když se pevněji zavínám do své křestní smlouvy a narazím na někoho, kdo truchlí nad ztrátou nebo smutní ze zklamání, a snažím se mu pomoci, aby vydržel a zpracoval své pocity. Jsou tyto způsoby, jak se můžeme více ponořit do oné drahocenné smluvní lásky – *hesed*?

So if God's love does not leave us, why don't we always feel it? Just to manage your expectations: I don't know. But being loved is definitely not the same as feeling loved, and I have a few thoughts that might help you as you pursue your answers to that question.

Perhaps you are wrestling with grief, depression, betrayal, loneliness, disappointment, or other powerful intrusion into your ability to feel God's love for you. If so, these things can dull or suspend our ability to feel as we might otherwise feel. For a season at least, perhaps you will not be able to feel His love, and knowledge will have to suffice. But I wonder if you could experiment—patiently—with different ways of expressing and receiving divine love. Can you take a step back from whatever is in front of you and maybe another step and another, until you see a wider landscape, wider and wider still if necessary, until you are literally “thinking celestial” because you are looking at the stars and remembering worlds without number and through them their Creator?

Birdsong, feeling the sun or a breeze or rain on my skin, and times when nature puts my senses in awe of God—each has had a part in providing me with heavenly connection. Perhaps the comfort of faithful friends will help. Maybe music? Or serving? Have you kept a record or journal of times when your connection with God was clearer to you? Perhaps you could invite those you trust to share their sources of divine connection with you as you search for relief and understanding.

I wonder, if Jesus were to choose a place where you and He could meet, a private place where you would be able to have a singular focus on Him, might He choose your unique place of personal suffering, the place of your deepest need, where no one else can go? Somewhere you feel so lonely that you must truly be all alone but you aren't quite, a place to which perhaps only He has travelled but actually has already prepared to meet you there when you arrive? If you are waiting for Him to come, might He already be there and within reach?

If you do feel filled with love in this season of your life, please try and hold on to it as effectively as a sieve holds water. Splash it everywhere you go. One of the miracles of the divine economy is that when we try to share Jesus's love, we find

Pokud nás tedy Boží láska neopouští, proč ji nepociťujeme neustále? Jen abych zmírnil vaše očekávání: Já nevím. Ale být milován rozhodně není totéž jako cítit semilován a já mám několik myšlenek, které by vám mohly při hledání odpovědi na tuto otázku pomoci.

Možná zápolíte se zármutkem, depresí, zradou, osamělostí, zklamáním nebo jiným mocným zásahem do vaší schopnosti pociťovat lásku, kterou k vám Bůh chová. Je-li tomu tak, může to otupit nebo pozastavit naši schopnost cítit se tak, jak by tomu mohlo být za jiných okolností. Možná že přinejmenším po určitou dobu nebudete schopni Jeho lásku pociťovat a bude muset stačit vaše poznání. Ale napadá mě, zda byste nemohli experimentovat – trpělivě – s různými způsoby vyjadřování a přijímání božské lásky. Můžete o krok poodstoupit od toho, co je před vámi, a pak možná ještě o krok a ještě o jeden, dokud neuvidíte širší obzor, nebo ještě širší a širší, bude-li to nutné, až budete doslova „myslet celestiálně“, protože budete hledět na hvězdy a připomínat si světy bez počtu a prostřednictvím nich i jejich Stvořitele?

Zpěv ptáků, slunce, vánek nebo déšť, které cítím na kůži, a chvíle, kdy ve mně příroda vzbuzuje posvátnou bázeň před Bohem – to vše hraje roli v tom, že pociťuji spojení s nebem. Možná pomůže útěcha věrných přátel. Možná hudba? Nebo služba? Vedete si záznam nebo deník obsahující okamžiky, kdy vám bylo vaše spojení s Bohem jasnější? Když budete hledat útěchu a porozumění, možná byste mohli požádat ty, jimž důvěřujete, aby vám řekli, co je pro ně zdrojem spojení s tím, co je božské.

Kdyby měl Ježíš vybrat místo, kde byste se vy a On mohli setkat, nějaké soukromé místo, kde byste se mohli plně soustředit pouze na Něj, zájímalo by mě, zda by vybral vaše jedinečné místo osobního utrpení, místo vaší nejhlubší potřeby, kam nikdo jiný nemůže. Místo, kde se cítíte tak osaměle, že musíte být opravdu úplně sami, ale přesto sami nejste; místo, kam se vydal pouze On, ale ve skutečnosti je již připraven se tam s vámi setkat, až tam dorazíte. Pokud čekáte, až dorazí, je možné, že už tam je a je vám k dispozici?

Pokud se v tomto období svého života cítíte naplnění láskou, zkuste ji prosím zadržovat stejně účinně, jako síto zadržuje vodu. Nechť skrápí vše, kam se hneme. Jedním ze zázraků božského hospodaření je to, že když se snažíme dělit o Ježíšovu

ourselves being filled up in a variation of the principle that “whosoever will lose his life for my sake shall find it.”

Being filled with God’s love shields us in life’s storms but also makes the happy moments happier—our joyful days, when there is sunshine in the sky, are made even brighter by the sunshine in our souls.

Let’s become “rooted and grounded” in our Jesus and in His love. Let’s look for and treasure experiences of feeling His love and power in our lives. The joy of the gospel is available to all: not just the happy, not just the downcast. Joy is our purpose, not the gift of our circumstances. We have every good reason to “rejoice and be filled with love towards God and all men.” Let’s get full. In the name of Jesus Christ, amen.

lásku s druhými, zjišťujeme, že nás naplňuje, v jakési obměně zásady, že „kdož by pak ztratil duši svou pro mne, nalezne ji“.

Když jsme naplněni Boží láskou, chrání nás to v životních bouřích, ale také činí šťastné chvíle ještě šťastnějšími – naše radostné dny, kdy na obloze září slunce, jsou díky záři slunce v naší duši ještě jasnější.

Mějme své kořeny a základ v Ježíšovi a v Jeho lásce. Vyhledávejme ve svém životě zážitky, kdy budeme pociťovat Jeho lásku a moc, a važme si jich. Radost pramenící z evangelia je dostupná všem – nejen šťastným a nejen sklíčeným. Radost je naším účelem, nikoli darem vyplývajícím z naší situace. Máme všechny důvody k tomu, abychom se radovali a byli „naplněni láskou k Bohu a ke všem lidem“. Budme jí naplněni. Ve jménu Ježíše Krista, amen.